

“ขายที่ดินสวนมะพร้าว จำนวน 12 ไร่
เหมาะพัฒนาเป็นที่ดินจัดสรร สร้าง
บ้านจัดสรร รีสอร์ทเพื่อการพักผ่อน หรือจะทำ
เป็น ปออง บ่อปลา หรืออื่นๆ ขณะนี้มีผลผลิต
มะพร้าวพร้อมเก็บขายได้ เจ้าของขายเอง ถ้า
เหมาะหมดเจ้าของลดพิเศษ ค่าธรรมเนียมต่างๆ
คนละครึ่ง หรือแล้วแต่จะตกลงกัน รับหน่วย
นะคะเพราะอัมพวากำลังบูม ราคาตารางวาละ
1,200 บาท แบ่งซื้อได้ตั้งแต่ 6 ไร่”

ประกาศแจ้งความนี้ทำเอาผมอยากไป
อ.อัมพวา จ.สมุทรสงคราม ให้เร็วที่สุด

ได้ยินคนเล่าหูเรื่องไปเที่ยว “ตลาดน้ำ
อัมพวา” บ่อยครั้ง หลายคนว่าดีอย่างนั้น ดี
อย่างนี้ คนเยอะ ของกินเพียบ บรรยากาศ
แคลคลิก (ออกเสียงเหมือนกำลังขากเสลดใน
ลำคอ) ฯลฯ ผมจึงดันกระแสน้ำท่องเที่ยว
อันเชี่ยวกรากนี้ไม่ไหว ลองทำการบ้านสำหรับ
การเดินทางดูก่อน ค้นคว้าองค์ความรู้ทาง
โลกไซเบอร์เพื่อเป็นข้อมูล สิ่งหนึ่งที่พบก็คือ
“ประกาศขายสวนมะพร้าว” นี้อย่าง

คิดแบบพวกคนแก่เสียดายของเก่า “เรา
ต้องรีบไปเห็นสวนมะพร้าวของชาวอัมพวา
ก่อนทุกอย่างจะสูญสลายหายไปหมด”

ชักชวนเพื่อนท่องเที่ยวอย่างง่าย ๆ กระโดดขึ้นรถ
ในจำนวนเท่ากันคันหนึ่งพอจะจุได้บายแก่ๆ ของ
วันเสาร์จึงค่อยๆ คุบคลานออกจากกรุงเทพฯ ได้
ทางด่วนลงพระราม 2 ผ่านเมืองฟาร์มเมืองน้องของ
อัมพวาอย่าง “มหาชัย” แล้วให้คิดเงินผม พุดคุย
ถกเถียงกันเรื่องจำนวนประชากร “หม่อง” ที่มา
อาศัยอยู่ในเมืองแห่งนี้จนตามสถานที่ราชการ
ต้องมีการพ่วงกำกับ ยังไม่ทันจะจบเรื่อง ก็เจอ
นาเกลือ เจอปาลูทุแม่กลอง ฯลฯ

เรื่องราวที่เราพุดคุยเปลี่ยนไปตามสองข้าง
ทาง ทำนองคล้ายเป็นหนัง Road Movie ยังหา
จุดจบของเรื่องเล่าไม่ได้

ในที่สุด เราก็มถึง “อัมพวา”

อัมพวา ในความหมายของหลายๆ คน
อาจจำกัดอยู่แค่ “ตลาดน้ำ” ยิ่งถ้ามาถึง
ตอนพระอาทิตย์กำลังจะลับฟ้าด้วยแล้ว ให้
ไม่เที่ยวชมก็เห็นได้ นอกจากการมาเดิน
เบียดเขรยผู้คนมากมาย เพื่อแย่งกันถ่ายรูป
แย่งกันกิน แย่งกันซื้อข้าวของทั้งบนเรือและ

ที่‘อัมพวา’ เรื่องของผู้ยืนหยัดจะทำสวนมะพร้าวต่อไป

ยังอยากอยู่ต่อ (เพราะสวนมะพร้าวที่อยากเห็น
ยังไม่เห็นเลย) แต่หลายคนคิดจะกลับกรุงเทพฯ
เพราะไม่อยากเสียค่าที่พักโดยใช้เหตุ

แต่แล้ว เหมือนฟ้าเป็นใจ เพื่อนอีกชุดหนึ่ง
ซึ่งไม่ได้เดินทางมาพร้อมกัน โทร.แจ้งว่า จะตาม
มาสมทบพบเจอกันเพื่อสังสรรค์เล็กๆ น้อยๆ ที่
อัมพวา - เป็นว่าคือนั้นเราต้องหัดพัก

คืนวันศุกร์-เสาร์ ไม่ใช่เรื่องง่ายหากใครจะ
มาหาที่พักหลับนอนในอัมพวา ถ้าไม่โทร.จองไว้
ล่วงหน้า มาหาเอาตามหน้า ก็อาจจะไม่ได้ห้องพัก
หรือได้แต่คงไม่ถูกใจเท่าไรนัก

เราได้ที่พักไกลจาก “ตลาดน้ำอัมพวา” มาก
ทีเดียว แต่ก็ขึ้นชอบเพราะในบริเวณเดียวกันนั้น
มีร้านอาหารเล็กๆ ริมน้ำ ซึ่งเจ้าของบอกว่าจะนั่ง
กินนั่งดื่มกันเย็นเช้ามืดได้เชิญตามสะดวก หมายถึง
“ดูแลตัวเอง” ดังนั้น เมื่อเพื่อนอีก 5-6 คนตาม
มาสมทบ คืนนั้นเราจึงตามสะดวกกันเป็นการใหญ่

รุ่งเช้า ผมเดินขึ้นมาพร้อมกับคิดหาเรื่อง
ตามประสานักเล่าเรื่อง (โกหก) พบว่า มีตัวละคร
มากมายที่เป็นนักท่องเที่ยวอย่างพวกเรา คือ

แล้วลูกมาอยู่กับพ่อก่อนหน้า บทสรุปก่อนจะ
รวบรวมเงินจ่ายค่าที่พักคือ ต้องรีบเดินทางกลับ
กรุงเทพฯ เพราะหลายคนยังมีงานค้างอยู่ จึง
เป็นอันว่า สวนมะพร้าวที่ผมอยากเห็นก็ยังอยู่
ในเงามืดต่อไป

เวลาผ่านไป ผมได้มาเห็นสวนมะพร้าว
อัมพวาสมดังตั้งใจเมื่อได้ร่วมเดินทางกับเพื่อน
ร่วมงาน บ้านสวนหลังหนึ่งตรงข้าม “วัดทองคั่ง”
เปิดต้อนรับโดยการนำทางของเด็กวัดซึ่งเป็น
เจ้าของพื้นที่ ในบ้านสวนหลังนั้น ผมได้เห็น
กระบวนการขึ้นเก็บน้ำตาลมะพร้าว การเคี่ยวทำ
น้ำตาล เห็นร่องสวน เห็นเรือลำเล็กๆ ที่ใช้ในการ
สัญจรตามร่องสวน และออกสู่คลองน้อยใหญ่
ซึ่งมีจำนวนกว่า 300 คลอง เชื่อมแม่น้ำแม่กลอง
ซึ่งเป็นเหมือนเส้นเลือดใหญ่ของพื้นที่นี้

มะพร้าวที่ชาวอัมพวามีกุ ล้วนใหญ่เป็น
มะพร้าวน้ำตาล หนอยถึง ปลุกเพื่อเอาน้ำตาล
เพราะดินและระบบน้ำนั้นเหมาะสม น้ำล้นจิต
ลึกเต็ม (สองน้ำ) คือ น้ำขึ้นเป็นน้ำจืด น้ำ
ทะเลจากปากอ่าวแม่กลองจะคือน้ำจืดที่ไหล

กำลังตกอยู่ในสถานการณ์นี้ เขาเป็นลูกหลาน
ชาวสวนมะพร้าวที่เคร่งใจกับการเฝ้าดูสวน
มะพร้าวของเพื่อนบ้านทยอยล้มหายตายจากที่
ละสวนๆ ที่ดินถูกขาย บ้านสวนถูกเปลี่ยนเป็น
รีสอร์ท แต่เขาก็ยืนหยัดและยืนยันว่าจะยัง
คงทำสวนมะพร้าวต่อไป ไม่มีทางขายมรดก
ตกทอดจากบรรพบุรุษได้อย่างแน่นอน

ชายหนุ่มจึงมีความคิดแบบที่ทางรัฐบาล
เรียกว่า “ครีเอทีฟ อีโคโนมี (Creative
Economy)” - เปลี่ยนสิ่งที่มีทั้งหมดให้เป็นต้น
ทุน จัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ใครอยาก
รู้อยากเห็นกระบวนการเกี่ยวกับการปลูก
มะพร้าว การทำน้ำตาลมะพร้าว สามารถเข้า
มาชมได้ที่บ้านสวน

แนวคิดเขาไปได้สวย มีคนมาเที่ยวชม
มากมาย คนเยอะขึ้นเรื่อยๆ เริ่มมีบางคนบัน
เรื่องการเดินทางที่ไม่ค่อยสะดวกสบายเท่าไร
นัก เพราะต้องจอดรถไว้ไกลๆ แล้วต้องลำบาก
นั่งเรือ กว่าจะเดินทางเข้ามาถึงบ้านสวน บ้างก็
บ่นว่า เข้ามาไกลขนาดนี้ ถ้าที่พัก สร้างรีสอร์ท
รองรับนักท่องเที่ยวได้จะเป็นการดี

เขาจึงเริ่มทำรีสอร์ท ถมร่องสวนบางส่วน
เพื่อตัดถนนสำหรับการเดินทาง

นักท่องเที่ยวมาเยือนมากขึ้นเรื่อยๆ รีสอร์ท
ขยายเพิ่ม มีร้านอาหารเสริมเข้ามา ร่องสวน
ถูกถมทำเป็นลานจอดรถ และในที่สุด สวน
มะพร้าวของเขาก็เปิดรับนักท่องเที่ยวอย่าง
เต็มรูปแบบ มีการลงโฆษณาประชาสัมพันธ์...

“สวนมะพร้าวรีสอร์ท ริมคลอง ทำมาลง
สวนสวย สดชื่น ริมแม่น้ำแม่กลอง ห่าง
จากตลาดน้ำอัมพวาเพียง 500 เมตร บริการ
ห้องพักที่เป็นส่วนตัวและสะดวกสบาย ใน
หลากหลายบรรยากาศ ทั้งบ้านทรงไทย บ้าน
เดี่ยว และบังกะโลสุดหรู ควบคู่กันด้วยเครื่อง
อำนวยความสะดวกต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น เครื่อง

เรื่องราวที่เราพูดคุยเปลี่ยนเปิดมัลติสกรีน
ทาง ทำนองคล้ายเป็นหนัง Road Movie ยังหา
จุดจบของเรื่องเล่าไม่ได้

ในที่สุด เราก็มาถึง “อัมพวา”

อัมพวา ในความหมายของหลายๆ คน
อาจจำกัดอยู่แค่ “ตลาดน้ำ” ยิ่งถ้ามาถึง
ตอนพระอาทิตย์กำลังจะลับฟ้าด้วยแล้ว ให้
ไปเที่ยวชมที่ไหนได้ นอกจากการมาเดิน
เบียดแทรกผู้คนมากมาย เพื่อแย่งกันถ่ายรูป
แย่งกันกิน แย่งกันซื้อข้าวของทั้งบนเรือและ
ตลอดสองฟากฝั่งคลอง ก่อนจะปิดท้ายให้สม
กับคำว่า “บรรยากาศแคลสสิก” ด้วยการนั่ง
เรือชม “หิ่งห้อย”

คืนนั้น สวนมะพร้าวที่ผมอยากเห็น จึงยัง
อยู่ท่ามกลางความมืด

เสร็จสิ้นภารกิจการท่องเที่ยวอัมพวาแบบ
นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เราก็เริ่มขึงน้ำหนักเพื่อ
การตัดสินใจกันว่าคืนนี้จะเอาอย่างไร ทาง
เลือกมีอยู่ 2 ทาง 1.คือหาที่พักเพื่อค้างคืน
2.กลับกรุงเทพฯ แล้วแยกย้ายตัวใครตัวมัน ผม

เราได้ที่พักไกลจาก “ตลาดน้ำอัมพวา” มาก
ทีเดียว แต่ก็ชื่นชอบเพราะในบริเวณเดียวกันนั้น
มีร้านอาหารเล็กๆริมน้ำ ซึ่งเจ้าของบอกว่า จะนั่ง
กินนั่งดื่มกันยันเช้าก็ได้เชิญตามสะดวก หมายถึง
“ดูแลตัวเอง” ดังนั้น เมื่อเพื่อนอีก 5-6 คนตาม
มาสมทบ คืนนั้นเราจึงตามสะดวกกันเป็นการใหญ่

รุ่งเช้า ผมตื่นขึ้นมาพร้อมกับการคิดหาเรื่อง
ตามประสานักเล่าเรื่อง (โกหก) พบว่า มีตัวละคร
มากมายที่เป็นนักท่องเที่ยวอย่างพวกเรา คือ
มาเที่ยวเพื่อจะเปลี่ยนสถานที่กินเหล้า อยากได้
อะไรต้องได้ อยากเห็นอะไรต้องเห็น เพราะคิด
ว่าตนเป็นลูกค้า ต้องได้รับบริการที่ถูกใจทุกอย่าง
กรณีชาวบ้านริมคลองอัมพवादัดดันลำพูทิ้ง ก็
เป็นตัวอย่างหนึ่งผลจากนักท่องเที่ยวที่อยากเห็น
หิ่งห้อย จึงล่องเรือกันทั้งวันทั้งคืน เสียงดันว่า
รำคาญจนชาวบ้านไม่ได้หลับไม่ได้นอน เลยต้อง
ออกมาปกป้องสิทธิตัวเองด้วยการตัดต้นลำพูอัน
เป็นที่อยู่ที่กินของหิ่งห้อยทิ้งไป

เกือบเที่ยง กว่าทุกคนจะลุกจากเตียงนอน

น้ำตาล เห็นร่องสวน เห็นเรือลำปั่นเล็กๆ ที่ใช้ในการ
สัญจรตามร่องสวน และออกสู่คลองน้อยใหญ่
ซึ่งมีจำนวนกว่า 300 คลอง เชื่อมแม่น้ำแม่กลอง
ซึ่งเป็นเหมือนเส้นเลือดใหญ่ของคนที่นี่

มะพร้าวที่ชาวอัมพวาปลูก ส่วนใหญ่เป็น
มะพร้าวน้ำตาล หมายถึง ปลูกเพื่อเอาน้ำตาล
เพราะดินและระบบน้ำนั้นเหมาะสม น้ำลึกลับ
ลึกเค็ม (สองน้ำ) คือ หัวน้ำขึ้นเป็นน้ำจืด น้ำ
ทะเลจากปากอ่าวแม่กลองจะดันน้ำจืดที่ไหล
มาจากป่าเมืองกาญจนบุรี กลับไปสู่คลองและ
ลำกระโดงต่างๆ เข้าสู่ร่องสวน ครั้นพอน้ำลงก็
แห้งขอด เป็นสภาพที่มะพร้าวน้ำตาลเติบโต
และให้ผลผลิตดี

ร่องสวนมะพร้าวเชื่อมกับคลอง บ้านเรือน
ชาวอัมพวาส่วนใหญ่ปลูกสร้างโดยหันหน้าเข้าหา
คลอง เพราะเป็นเส้นทางคมนาคมที่สะดวก
สบาย แต่เมื่ออัมพวากลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว
สำคัญ ถนนจึงเริ่มคืบคลานเข้ามาแทนที่

ผมเดินเรื่องต่อ กำหนดให้ ชายคนหนึ่ง

คู่กับเขาและผมเดินชมสวนมะพร้าวที่สวน
มะพร้าวของเขาก็เปิดรับนักท่องเที่ยวอย่าง
เต็มรูปแบบ มีการลงโฆษณาประชาสัมพันธ์...

“สวนมะพร้าววิสุทธิ ริมคลอง ท่ามกลาง
สวนสวย สงบ รมรื่นในหมู่ทิวมะพร้าว ห่าง
จากตลาดน้ำอัมพวาเพียง 500 เมตร บริการ
ห้องพักที่เป็นส่วนตัวและสะดวกสบาย ใน
หลากหลายบรรยากาศ ทั้งบ้านทรงไทย บ้าน
เดี่ยว และบังกะโล่สุดหรู ครบครันด้วยเครื่อง
อำนวยความสะดวกต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น เครื่อง
ปรับอากาศ ตู้เย็น ทีวี เครื่องทำน้ำอุ่น ชาวเวอร์
ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีบริการพิเศษอย่าง ใต้บาด
พระยามะเข้ ปั่นจักรยานชมสวน เยือนตลาดน้ำ
อัมพวา ล่องเรือชมหิ่งห้อย”

สวนมะพร้าวยังมีอยู่ แต่วิถีชีวิตของ
ชาวสวนไม่มีให้เห็นแล้ว

มะพร้าวจากต้นร่วงทิ้งทุกวันๆ

เซตวัน เตื่อประโคน

chet_tawan@yahoo.com